



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: **AVEC trade CZ, s. r. o.**, IČ: 27748057
sídlem Panská 25, 686 04 Kunovice
zastoupeného advokátem Mgr. Petrem Otrusinou
sídlem Lešetín II 7147, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kotlářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2021, č. j. 7783/1.30/20-5, sp. zn. S9-2019-496,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u krajského soudu žalobce brojí proti výše označenému rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce

pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „oblastní inspektorát“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 7. 2020, č. j. 29685/9.30/19-26 (ve znění opravného usnesení ze dne 1. 10. 2020, č. j. 29685/9.30/19-30), kterým oblastní inspektorát rozhodl, že se žalobce uznává vinným ze spáchání celkem tří přestupků (správních deliktů), a to dle § 25 odst. 1 písm. b) a § 33a odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“) a dle § 140 odst. 1 písm. g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a uložil žalobci pokutu ve výši 6 500 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

1. Žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o odvolání žalobce tak, že se odvolání proti výroku I. části 1. zamítá a napadené rozhodnutí se v tomto potvrzuje; výrok I. část 2. se v písm. A mění tak, že se text „v Příloze č. 1 tohoto přípisu“ nahrazuje textem „v Příloze č. 1 tohoto rozhodnutí“; výrok I. část 2. se v písm. B mění tak, že se text „v období od 2. 1. 2019 do 28. 2. 2018“ mění na „v období od 2. 1. 2019 do 28. 2. 2019“; ve zbývajícím se výrok I. část 2. potvrzuje; odvolání proti výroku I. část 3 se zamítá a napadené rozhodnutí se v tomto potvrzuje.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že oblastní inspektorát práce se podrobně zabýval, jakým způsobem došlo k naplnění skutkových podstat přestupků, za jejichž spáchání byla žalobci uložena pokuta. Oblastní inspektorát odkázal na příslušná ustanovení právních předpisů, na základě kterých došel k závěru, že byly přestupky spáchány. Žalovaný dále uvedl, že na základě spisové dokumentace dospěl k závěru, že spáchání předmětných přestupků bylo prokázáno a přestupky, jejichž spáchání je žalobci kladeno za vinu, jsou řádně popsány v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Správní úvaha oblastního inspektorátu obsažená v jeho rozhodnutí je dle žalovaného plně přezkoumatelná, je v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a zásadou materiální pravdy. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí byly řádně uvedeny důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se oblastní inspektorát řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Žalovaný neshledal žádný rozpor mezi výpověďmi jednotlivých osob poskytující součinnost při kontrole, naopak je shledal naprosto souladnými. Uložená pokuta je dle žalovaného adekvátní, výše uložené pokuty odpovídá represivní i preventivní funkci, a to aniž by měla sama o sobě likvidační charakter.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě a jejím doplnění

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí oblastního inspektorátu zrušil. Pokud nebude rozhodnutí žalovaného zrušeno, navrhl žalobce snížení uloženého správního trestu, jelikož má za to, že trest za přestupek, který mu byl uložen, je nepřiměřeně přísný.
4. Žalobce považuje napadené rozhodnutí i samotné správní řízení za nezákonné pro rozpor s právními předpisy.
5. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí oblastního inspektorátu, bylo vydáno, aniž by byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, resp. stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu předmětné kontroly. Žalobce namítl, že k jeho tvrzením ani k jím předloženým důkazům nebylo přihlédnuto anebo byly vyhodnoceny v rozporu se skutkovými zjištěními. Napadené rozhodnutí přejímá závěry rozhodnutí oblastního inspektorátu, které však nemají oporu v provedeném dokazování,

přičemž i přes zjevné rozpory, s nimiž se prvostupňové rozhodnutí nijak nevypořádalo, a i přes rozdílnost informací zjištěných v rámci kontroly a následného dokazování, byly učiněny závěry k tíži žalobce.

6. Předně žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí oblastního inspektorátu, neboť obsahuje protichůdná a vzájemně se vylučují tvrzení a činí závěry bez patřičných odůvodnění. Provedené důkazy byly v řadě případů vyhodnoceny v rozporu se skutkovými zjištěními. Dále žalobce uvedl, že skutečnost, že žalovaný se s rozhodnutím oblastního inspektorátu v napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil, dle názoru žalobce nejen představuje zopakování všech chybných, nesprávných a nezákonných kroků z prvostupňového rozhodnutí a řízení o něm, ale utvrzuje žalobce též v jeho názoru, že mezi oblastním inspektorátem a žalovaným není, co do důsledků, dodržována zásada dvojinstančnosti.
7. Žalobce dále namítl, že řízení před oblastním inspektorátem bývá vedeno tak, že je o jeho výsledku jasno již na začátku, neboť fakticky jsou v něm převzaty závěry z kontrolních zjištění (protokolu o kontrole) a prakticky jakákoliv argumentace žalobce, která má tyto závěry popřít, vyvrátit či relativizovat je upozadována a není k ní přihlíženo, tudíž se skutkový stav shoduje se závěry z kontrolních zjištění. Protokol o kontrole je tak *de facto* jediným důkazem, byť formálně jsou provedeny i některé další důkazy, avšak nezřídka nejsou vůbec provedeny důkazy svědčící ve prospěch obviněného, což je nepřijatelné.
8. Žalobce namítá, že nebyly provedeny jím navrhované důkazy (výslechy svědků pana J. S. a pana M. S., vyžádána u společnosti PIKA náplň práce paní D.), čímž došlo ke zkrácení práv žalobce a byl zásadně ovlivněn průběh i výsledek řízení. Důvody, proč nebyly navrhované důkazy provedeny, prvostupňové rozhodnutí neobsahuje, což vede k jeho nepřezkoumatelnosti. Provedené důkazy nebyly posuzovány komplexně a ve vzájemné souvislosti tak, aby mohl být zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Některé žalobcem navrhované a předložené důkazy pak nebyly hodnoceny ani samy o sobě. V kontextu způsobu (ne)provádění důkazů navržených žalobcem bylo žalobci upřeno právo na spravedlivý proces.
9. Bez ohledu na usnesení o opravě zřejmých nesprávností a rozhodnutí o odvolání proti tomuto usnesení žalovaným je žalobce i nadále přesvědčen o tom, že jeho tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí oblastního inspektorátu (pro kterou měl žalovaný toto rozhodnutí zrušit) podporuje i skutečnost, že odůvodnění rozhodnutí oblastního inspektorátu je zjevný kompilát odůvodnění vícero rozhodnutí v různých věcech, avšak natolik nedůsledný, že obsahuje jména cizích subjektů a okolnosti na straně těchto cizích subjektů, které nikde v řízení nefigurovaly, jsou kladeny k tíži žalobci. Žalobce i zde připomíná, že nemá nic společného se „společností IMPACT“ ani osobami označenými jako „pan R., pan Č. a pan M.“ (viz strany 47 a 48 rozhodnutí oblastního inspektorátu). Tato skutečnost vrhá vážné pochybnosti na to, z jakých okolností a podkladů oblastní inspektorát vůbec vycházel a jak důsledně k vedení řízení přistoupil. Tyto vady vedou samy o sobě k nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost. Skutečnost, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí posuzoval ve znění usnesení o opravě zřejmých nesprávností, a sám vydal rozhodnutí o odvolání proti tomuto usnesení, představuje procesní vadu, neboť usnesení bylo vydáno v rozporu s § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dle kterého se opravné usnesení vydává tehdy, týká-li se oprava výroku rozhodnutí (nikoliv jeho odůvodnění) a mohou jim být

opraveny zřejmé nesprávnosti (zjevné písařské či početní chyby). Tím, že žalovaný opravné usnesení nezrušil, naopak jej potvrdil svým rozhodnutím o odvolání proti tomuto usnesení, umožnil zkrácení práva žalobce na řádný přezkum rozhodnutí oblastního inspektorátu v odvolacím řízení, neboť mimo toto odvolací řízení byla odstraněna závažná vada tohoto rozhodnutí (resp. řízení, v němž bylo rozhodnutí oblastního inspektorátu vydáno), což je v rozporu s § 87 a § 89 odst. 2 správního řádu). Dalšího procesního pochybení se žalovaný dle žalobce dopustil tím, že v řízení o odvolání zkrátil žalobce na jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, event. v právu vyjádřit se k nim, tj. žalovaný porušil § 36 odst. 3 správního řádu.

10. Dále žalobce namítá, že se přestupku dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce nedopustil, neboť se všemi vyjmenovanými zaměstnanci měl uzavřenu dohodu o provedení práce a tyto dohody oblastnímu inspektorátu předložil. Inspektorát však tyto dohody prakticky nevzal v potaz, ani nezdůvodnil, proč tak neučinil, tudíž se s těmito naprosto zásadními důkazy nijak nevypořádal. Pokud jde o související žalobcem doložená čestná prohlášení dotčených pracovníků, odbyl je oblastní inspektorát s tím, že jim přisoudil nižší důkazní hodnotu, a to bez dostatečného zdůvodnění, než výpovědi paní W., s tím, že *„nijak věrohodně nezpochybňují skutkovou verzi reality, kterou popsala paní W.“*, což je nesmyslné, neboť výpověď paní W. je v rozporu s výpovědi jiných osob, ale i v rozporu s žalobcem doloženými dohodami o provedení práce a čestnými prohlášeními. Informace, které sdělila paní W. inspektorům při kontrole ale zásadně nekorrespondují s jinými zjištěnými skutečnostmi, neboť pokud by byla pravda, že *„nové dohody o provedení práce dává zaměstnancům podepsat vždy pouze v úterý“* (v den kontroly bylo úterý), museli by všichni pracovníci, kteří do práce nastoupili v pondělí (tedy v době kontroly pracovali druhý den), pracovat bez podepsané dohody o provedení práce, avšak minimálně paní H., pak K. a pan Š. uvedli, že pracují druhý den, a potvrdili, že pracují na základě podepsané dohody. K tomu žalobce dodal, že dohody o provedení práce měli uzavřené nejen tito zaměstnanci, kteří jsou však bez ohledu na jejich tvrzení a doložené důkazy uvedení ve výroku I. odst. 1 prvostupňového rozhodnutí jako pracovníci bez uzavřené dohody, ale i všichni ostatní dotčení pracovníci. Správní orgán prvního stupně tedy neposoudil informace uvedené paní W. v kontextu ostatních informací a důkazů a nijak nevyřešil zjevné rozpory.
11. K výroku I. odst. 2 písmeno A. prvostupňového rozhodnutí žalobce namítal, že není nijak blíže vysvětlena souvislost přílohy č. 1 rozhodnutí, tedy seznamu pracovníků, jejichž pracovní sílu měl žalobce pronajmout společnosti PIKA, a.s., (dále jen „společnost PIKA“) s vytýkaným porušením zákona. Z prvostupňového rozhodnutí neplyne, na základě čeho dospěl oblastní inspektorát k tomu, že k tvrzenému pronájmu pracovní síly došlo právě v případě těchto pracovníků. Příloha č. 1 obsahuje seznam 350 osob, přičemž v den kontroly bylo na místě samém zjištěno 56 pracovníků žalobce.
12. Žalobce dále namítl, že žalovaný se nezbyval ani samotnou námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí; byla-li součástí odvolání námitka nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, nelze odkazovat na to, že s touto námitkou nepřezkoumatelnosti se oblastní inspektorát vypořádal v samotném prvostupňovém rozhodnutí. Taková konstrukce nejen že nepřezkoumatelnost neřeší, ale navíc dle názoru žalobce zakládá i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť je nesmyslná nejen právně, ale i z hlediska časové souslednosti.

13. V případě přestupku spočívajícího v zastřeném zprostředkování zaměstnání žalobce namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a nesprávné vyhodnocení zjištěných skutečností, neboť z 56 pracovníků žalobce zjištěných na pracovišti při kontrole bylo vyslechnuto (resp. poskytlo součinnost) pouhých 6 osob. Z těchto šesti osob byla jedna osoba koordinátorka (paní W.), zbylých pět osob byli dělníci. Z pěti dělníků byli čtyři v práci teprve druhý den. Vzhledem k tomu, že kontrola byla zahájena po ránu, měli všichni čtyři tito dělníci odpracovánu pouhou jednu celou směnu. Pokud tedy tyto osoby uvedly, že se něco nějakým způsobem dělá „každý den“, je třeba brát v potaz, že v jejich podání to znamená maximálně to, že se něco stalo či nějak udělalo pouze v rámci této jediné jimi dosud odpracované směny a z takových informací nelze dovozovat jakoukoliv soustavnost, a to tím méně, pokud z výpovědí jiných osob plynou opačné závěry. Dále žalobce zdůraznil, že výpovědi vyslechnutých osob si často vzájemně odporují.
14. Zcela zásadní je, že mistr společnosti PIKA a vedoucí výroby společnosti PIKA označili jako osoby přidělující práci pracovníkům žalobce koordinátory žalobce, což koresponduje i s tvrzením koordinátorky žalobce a odpovídá nejen stavu nastavenému příslušnou smluvní dokumentací, ale i stavu faktickému. Za daných okolností tedy nelze učinit v neprospěch žalobce jakékoliv jednoznačné závěry v tom smyslu, že žalobce nelegálně „pronajímá“ své pracovníky anebo jejich pracovní sílu společnosti PIKA. Přesto žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatuje, že nemá žádných pochyb, a vše bylo řádně prokázáno. Správní orgán prvního stupně se rovněž blíže nezabýval tzv. denním rozkazem a mylně jej ztotožnil s přidělováním konkrétní práce pracovníkům žalobce. Denní rozkaz přitom nedefinuje, kdo bude jakou konkrétní práci vykonávat, stanoví pouze rámec výroby. Konkrétní práci konkrétním pracovníkům žalobce přidělují koordinátoři žalobce.
15. Pokud jde o kontrolu výsledků práce pracovníků žalobce, je na místě upozornit na skutečnost, že společnost PIKA je oprávněna „průběžně kontrolovat kvalitu realizovaného plnění“ dle ujednání čl. II. odst. 7. rámcové smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností PIKA. K tomu žalobce dodává, že se oblastní inspektorát dostatečně nezabýval obsahem smluvní dokumentace, ačkoliv mu byla předložena. Za dostatečné přitom nelze považovat tvrzení, že se jedná o formální dokumenty, odporující kontrolou zjištěné praxi, neboť i z tvrzení dotčených osob (minimálně paní W., pana S. a pana M.) výslovně plyne totéž, co je ve smluvní dokumentaci sjednáno.
16. K výroku I. odst. 2 písmeno B prvostupňového rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z nezákonného pronájmu pracovní síly svých zaměstnanců společnosti Conec s.r.o. (dále jen „Conec“) namítá žalobce, že v řízení nebylo zjištěno nic, co by takové provinění prokazovalo. Jakákoliv faktická zjištění učiněná při kontrole dne 9. 4. 2019 i výpovědi osob, které byly při kontrole dotazovány, se vztahují k okolnostem a situacím aktuálním k danému datu. Pokud byl těmito osobami (mezi nimiž navíc nebyl žádný pracovník žalobce) žalobce zmiňován jako agentura práce, pak to odpovídá tomu, že ke dni kontroly byli pracovníci žalobce vskutku dočasně přiděleni k výkonu práce u společnosti Conec jakožto uživatelé, což ostatně ani oblastní inspektorát ve svém rozhodnutí nezpochybňuje. K tomu žalobce dále dodal, že je-li předmětné období skutku dle výroku I. odst. 2 písmeno B prvostupňového rozhodnutí vymezeno od 2. 1. 2019 do 28. 2. 2019, nelze hovořit o tom, že by zjištění učiněná na místě až dne 9. 4. 2019 mohla být pokládána za faktická zjištění pro shora specifikované předmětné období skutku, což platí dvojnásob tehdy, pokud se v mezích podmínek spolupráce žalobce a společnosti Conec zásadně právně i fakticky změnily, což plyne nejen z žalobcem doložených dokumentů

(smluv, na základě kterých probíhala spolupráce mezi žalobcem a společností Conec), ale i výpovědi jednatele společnosti Conec. Závěry oblastního inspektorátu o tom, že se „jedná o zásadně totožnou činnost“, tak nemají žádnou oporu ve skutkových zjištěních, tedy opět nebyl řádně zjištěn skutkový stav a závěry, které zjištěny byly, byly následně interpretovány mylně a bez vyjasnění jejich vzájemných rozporů a výhradně v neprospěch žalobce.

17. Dále žalobce namítá, že i výpovědi pracovníků společnosti Conec učiněné v rámci kontroly jsou obecné a nikde se blíže nezmiňují o žalobci a ani o tom, jak probíhala spolupráce žalobce a společnosti Conec v předmětném období skutku; přesto jsou však kladeny k tíži žalobce a navíc jsou zcela přehlíženy dokumenty předložené společností Conec a žalobcem, jakož i informace sdělené jednatelem společnosti Conec, což žalobce pokládá za nedostatečné a účelové hodnocení důkazů. Dotčení pracovníci žalobce přitom nebyli vyslechnuti vůbec. Výrok I. odst. 2 písmeno B rozhodnutí oblastního inspektorátu se tedy opírá o čirou fabulaci a o řádném zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nemůže být řeč. Jakékoliv případné výhrady, které byly při kontrole zjištěny ve vztahu k ostatním kooperačním partnerům společnosti Conec, nelze vztahovat k tomu, jak probíhala spolupráce žalobce a společnosti Conec v předchozím období, přinejmenším tak nelze činit za takových okolností (skutkových zjištění a důkazů), jak učinil v řízení oblastní inspektorát. Žalovaný se ani s těmito opakovaně žalobcem namítanými skutečnostmi v řízení o odvolání nevypořádal, neboť pouhé přitakání závěrům prvostupňového rozhodnutí nepokládá žalobce za přezkum nadřízeným orgánem a ani za odpovídající odůvodnění napadeného rozhodnutí.
18. K výroku I. odst. 3 prvostupňového rozhodnutí žalobce namítl, že v odvolání uvedl, že si je vytýkaných formálních nesrovnalostí v dokumentech vědom a ihned po jejich zjištění v rámci kontroly zjednal nápravu. V řízení se však neprokázalo, že by zjištěnými nesrovnalostmi došlo k faktickému zásahu do sféry vlivu nebo práv dotčených pracovníků žalobce, což žalobce prokázal předložením mzdových listů dotčených pracovníků (které jsou součástí spisu). Žalobce tedy v odvolání namítal, že nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, s čímž se však žalovaný neztotožnil, avšak tento svůj závěr zdůvodnil pouze odkazem na příslušnou část rozhodnutí oblastního inspektorátu, což žalobce pokládá na nedostatečné odůvodnění vedoucí k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
19. Poslední okruh námitek žalobce směřuje proti výši uložené sankce. Žalobce trvá na tom, že uložená výše pokuty je nepřiměřená a pro žalobce likvidační, přičemž prvostupňové rozhodnutí není v otázce uložené pokuty a její výše přezkoumatelné a nerespektuje zákonné zásady správního trestání. S argumenty žalobce uvedenými v odvolání se žalovaný řádně nevypořádal.
20. Žalobce je toho názoru, že ve věci společenské škodlivosti, jakožto materiální stránky přestupku, chybí v rozhodnutí oblastního inspektorátu hodnocení míry škodlivosti protiprávního jednání (nízká, střední či vysoká) a související vyjádření intenzity porušení právní povinnosti, neboť délka času, po kterou k tvrzenému porušení došlo, a počty dotčených pracovníků žalobce jsou pouze konstatovány bez dalších návazností a odůvodnění; počty dotčených pracovníků, resp. důvody jejich zařazení do Přílohy č. 1 prvostupňového rozhodnutí navíc nejsou řádně zdůvodněny.

21. Žalobce dále namítá, že k přeměně společnosti došlo cca rok před vydání prvostupňového rozhodnutí, tudíž se nemůže jednat o okolnost polehčující ani přitěžující, jak oblastní inspektorát naznačil. Rozhodnutí oblastního inspektorátu se dle žalobce žádnými polehčujícími ani přitěžujícími okolnostmi nijak nezabývá, a to nejen výslovně, ale nelze ani zjistit, z jakých okolností správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ve svých úvahách o výši sankce vycházel, což opět vede k nepřezkoumatelnosti, která měla být důvodem zrušení prvostupňového rozhodnutí žalovaným.
22. Napadené rozhodnutí dle žalobce neodstranilo ani rozpor v nazírání správního orgánu na způsob spáchání deliktů jednání a jejich okolností. Na jednu stranu bylo prvostupňovým rozhodnutím tvrzeno, že *„nebylo prokázáno, že by obviněný jednal úmyslně, ale je nesporné, že obviněný výrazně zanedbal své zákonné povinnosti“*, tedy se má jednat o opomenutí, nikoliv o aktivní konání, což dle žalobce značí nižší intenzitu porušení zákonné povinnosti, na druhou stranu je žalobci vytýkáno *„zneužívání institutu agenturního zaměstnávání“*, což značí úmyslné delikt jednání.
23. Žalobce také namítá, že u hodnocení majetkových poměrů oblastní inspektorát nesprávně interpretoval obrat, tržby a hospodářský výsledek žalobce. Žalobce jednak upozorňuje na to, že v řízení prokázal předloženými kontrolními hlášeními razantní propad tržeb (žalobce poznamenává, že tento propad pokračoval tak, že tržby žalobce k 30. 9. 2020 byly na 36,7 % tržeb celého roku 2020) a dále na to, že při hodnocení majetkových poměrů nebyla zohledněna pasiva, resp. závazky, zejména v rámci odštěpení, kde správní orgán prvního stupně žalobci vytýká přechod nerozděleného zisku, kdy dlouhodobý hmotný majetek, který navíc přešel na nástupnickou společnost, a není tedy ve vlastnictví žalobce, byl a je zatížen úvěry na jeho pořízení, což rovněž plyne z žalobcem doložených dokumentů. Hospodářský výsledek žalobce za rok 2018 tedy nelze považovat za prostředky aktuálně pro žalobce disponibilní, které by mohly být použity na úhradu pokuty, jejíž výše ve skutečnosti převyšuje možnosti žalobce. V případě, že by byl nucen tuto částku uhradit, by to pro žalobce bylo likvidační, což dalece převyšuje kritérium citelného zásahu do majetkové sféry pachatele. Výše obratu a osobních nákladů správní orgán prvního stupně i žalovaný ve svých rozhodnutích uvádějí bez vysvětlení jejich vazby na uloženou výši sankce a dle názoru žalobce pouze jako „berličku“ na podporu vysoké sankce, neboť se jedná o čísla vysoká, avšak sama o sobě nijak nevypovídající o ekonomických poměrech žalobce.
24. Za důvod, který sám o sobě vede k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí oblastního inspektorátu co do uložení pokuty, označil žalobce v odvolání naprosto rozporné a věcně zcela nesprávné tvrzení, že pokuta byla uložena při spodní hranici zákonného rozpětí. Horní hranice pokuty však činí 10 000 000 Kč, takže uložená sankce dosahuje 65% maximální možné výše, tudíž o spodní hranici nemůže být řeč. Za daných okolností nelze z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zjistit a přezkoumat, zda měla být pokuta uložena při spodní hranici zákonného rozpětí anebo ve výši 6 500 000 Kč, neboť nelze tvrdit obojí současně, k čemuž vede žalobce nejen rozpor ve slovním označení hranice zákonného rozpětí možné výše pokuty a konkrétně vyčíslené výše pokuty.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a další podání žalobce

25. Žalobní námitky jsou dle žalovaného povětšinou identické s námitkami, které žalobce vznesl již během přestupkového řízení. Žalovaný tedy setrvává na závěru o správnosti svého rozhodnutí a odkazuje na obsah správního spisu.
26. Žalovaný uvedl, že trvá na tom, že opravné usnesení bylo vydáno v souladu s § 70 správního řádu, a že bylo též dodržen § 36 odst. 3 správního řádu.
27. Žalovaný je přesvědčen, že obě správní rozhodnutí byla vydána na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy v souladu se zásadou materiální pravdy. Řízení bylo dle žalovaného vedeno a rozhodnutí byla vydána v souladu se zásadami správního řízení. Taktéž skutkové závěry má žalovaný za řádně odůvodněné a přezkoumatelné, když při hodnocení stavu věci orgány inspekce práce vycházely ze skutečného (nikoli formálně deklarovaného) stavu věci a z provedených důkazů. Orgány inspekce práce provedly důkazy ve prospěch i neprospěch žalobce, a tyto důkazy byly hodnoceny jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti.
28. Žalovaný má také za to, že uložená výše pokuty byla stanovena v souladu se zásadami správního trestání a plně reflektuje závažnost deliktních jednání žalobce za současného přihlédnutí k jeho osobním a majetkovým poměrům, resp. ke všem zákonným kritériím pro její stanovení, a to včetně zvážení možného likvidačního charakteru uložené sankce.
29. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.
30. V replice k vyjádření žalovaného žalobce zopakoval, že trvá na tom, že usnesení o opravě zjevných nesprávností bylo vydáno v rozporu se zákonem a jeho vydání, jakož i následné rozhodnutí o odvolání proti tomuto usnesení představuje vadu správního řízení. Dále rozporuje přesvědčení žalovaného, že rozhodnutí správních orgánů byla vydána na základě skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a setrvává na své další žalobní argumentaci.

IV. Procesní okolnosti řízení

31. Žalobce v žalobě současně požádal soud, aby jeho žalobě přiznal odkladný účinek, a to z důvodu hrozby výkonu žalobou napadeného rozhodnutí, který by pro žalobce znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a není to v rozporu s důležitým veřejným zájmem
32. Žalovaný k návrhu žalobce sdělil, že je toho názoru, že jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí oblastního inspektorátu, proti kterým žalobce brojí, bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaný má za to, že nelze žalobě odkladný účinek přiznat, jelikož by došlo k popření hlavního účelu zřízení orgánů inspekce práce a sistování účinku rozhodnutí správního orgánu není ve veřejném zájmu.
33. Usnesením ze dne 17. 2. 2021, č. j. 29 A 2/2021-41, krajský soud žalobě odkladný účinek přiznal.

V. Posouzení věci soudem

34. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně

včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

35. Předně se soud zabýval žalobní námitkou o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Tuto námitku žalobce učinil součástí několika žalobních bodů, soud ji však ve všech případech neshledal důvodnou a příležitou. Napadené rozhodnutí je dle soudu srozumitelné, strukturované a ve sporných otázkách dostatečně odůvodněné. Žalovaný reagoval na všechny podstatné aspekty projednávané věci a relevantní námitky, které ve správním řízení žalobce vznesl. Napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné, a to ať už z důvodu nesrozumitelnosti, pro nedostatek důvodů ani pro vnitřní rozpornost, jak soud odůvodňuje níže.
36. Soud v této souvislosti připomíná, že dle konstantní judikatury prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí tvoří jeden celek (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2011, č. j. 22 Ca 294/2009-41); s ohledem na žalobcovu argumentaci tak lze říci, že bez dalšího není nutné, aby všechny aspekty případu byly výslovně postihnuty v obou rozhodnutích správních orgánů, tedy v rozhodnutí prvostupňovém i odvolacím.

V. a) Námitky ohledně vad správního řízení

37. Soud se nejprve zabýval námitkami žalobce procesního charakteru.
38. Žalobce namítá porušení § 70, § 87 a § 89 odst. 2 a § 36 odst. 3 správního řádu, jež má spočívat ve skutečnosti, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí posuzoval ve znění usnesení o opravě zřejmých nesprávností, a sám vydal rozhodnutí o odvolání proti tomuto usnesení, což dle žalobce představuje procesní vadu. Žalobce má dále za to, že tím, že žalovaný dané opravné usnesení nezrušil, a naopak jej potvrdil svým rozhodnutím o odvolání proti tomuto usnesení, umožnil zkrácení práva žalobce na řádný přezkum rozhodnutí oblastního inspektorátu v odvolacím řízení, neboť mimo toto odvolací řízení byla odstraněna závažná vada prvostupňového rozhodnutí.
39. Dle § 70 správní řádu platí, že „[o]pravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.“ Ze znění citovaného usnesení jasně vyplývá, že je možné provádět i opravy v odůvodnění rozhodnutí, a to právě prostřednictvím *usnesení*. Naopak, pokud by se oprava týkala výroku rozhodnutí, bylo by zapotřebí vydat *opravné rozhodnutí*.
40. Z konstantní judikatury správních soudů vyplývá, že opravné usnesení vydané podle § 70 správního řádu, kterým se opravují zjevné chyby v počtech, překlepy apod. v písemném vyhotovení správního rozhodnutí, a které se netýká výroku rozhodnutí, nemá hmotněprávní účinky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, č. j. 5 As 201/2019-28, bod [20]; všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalobce tedy nemohl být vydáním opravného usnesení na svých právech jakkoli dotčen, to nemohlo změnit ani následné rozhodnutí o odvolání, neboť již

původní usnesení o opravě zřejmých nesprávností se žalobce nijak hmotněprávně nedotýkalo.

41. Ve shodě s názorem žalovaného má soud za to, že žalobce nemohl být nijak, tím méně přímo, dotčen na svých právech opravným rozhodnutím oblastního inspektorátu ze dne 1. 10. 2020, č. j. 29685/9.30/19-30, jímž byly odstraněny zřejmé nesprávnosti rozhodnutí téhož orgánu ze dne 29. 7. 2020, č. j. 29685/9.30/19-26, spočívající v chybném uvedení jmen, názvů a časových období v hodnotící části odůvodnění. Ze správního spisu, jakož i z narativní části prvostupňového rozhodnutí, jasně vyplývá, které okolnosti správní orgán hodnotil a z jakých skutečností vycházel. Nahrazení nesprávných údajů údaji správnými nemůže jakkoliv ovlivnit právní sféru žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce nemohl být předmětným opravným rozhodnutím nijak dotčen, žalovaný nijak nepochybil, jestliže odvolání jako nedůvodné zamítl.
42. Soud dodává, že vzhledem k tomu, že napadeným rozhodnutím bylo posuzováno prvostupňové rozhodnutí ve znění opravného usnesení, nemohla být nijak dotčena ani žádná procesní práva žalobce, který se v odvoláním bránil proti konečnému znění prvostupňového rozhodnutí.
43. Námitky žalobce týkající se nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti vydaných rozhodnutí po opravách zjevných nesprávností jsou proto nedůvodné.
44. Další žalobcova námitka procesního charakteru směřuje proti porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, jelikož má žalobce za to, že žalovaný se nijak nevypořádal s odvolacími námitkami a pouze odkázal na prvostupňové rozhodnutí, a to i v případě námitky nepřezkoumatelnosti.
45. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se se žalovaný zabýval samostatně nepřezkoumatelností prvostupňového rozhodnutí, když nejprve v obecné rovině uvedl, že „[o]dvolací orgán má za to, že oblastní inspektorát práce se podrobně zabýval, jakým způsobem došlo k naplnění skutkových podstat přestupků a správního deliktu, za jejichž spáchání, resp. za spáchání nejpřísněji postižitelného ze spáchaných přestupků a správního deliktu, byla obviněnému uložena pokuta. Oblastní inspektorát práce odkázal na příslušná ustanovení právních předpisů, na základě kterých došel k závěru, že přestupky a správní delikt byly spáchány. Odvolací orgán na základě spisové dokumentace dospěl k závěru, že spáchání předmětných přestupků a správního deliktu bylo prokázáno a přestupky a správní delikt, jejichž spáchání je obviněnému kladeno za vinu, jsou řádně popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní úvaha oblastního inspektorátu práce obsažená v jeho rozhodnutí je plně přezkoumatelná, je v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a zásadou materiální pravdy uvedenou v ust. § 3 správního řádu, tj. povinností správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu. V odůvodnění rozhodnutí oblastního inspektorátu práce byly řádně uvedeny důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se oblastní inspektorát práce řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, jakož i informace o tom, jak se oblastní inspektorát práce vypořádal s návrhy a námitkami obviněného a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí, proč má odvolací orgán napadené rozhodnutí za souladné s ust. § 68 odst. 3 správního řádu a za přezkoumatelné.“ a dále se zabýval jednotlivými námitkami žalobce (viz s. 11 až 15 napadeného rozhodnutí).

46. Z výše uvedeného plyne, že žalovaný se zabýval námitkami žalobce směřujícím proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovanému lze sice vytknout značnou stručnost jeho úvah, nicméně nelze konstatovat, že by byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení, jelikož nelze konstatovat, že by se žalovaný s odvoláním žalobce vypořádal pouze odkazem na rozhodnutí oblastního inspektorátu.
47. Ani s námitkou žalobce, že nebylo dostatečně odůvodněno neprovedení jím navrhovaných důkazů, se soud neztotožňuje. Správní orgán se s důkazními návrhy dostatečně vypořádal, když uvedl: *„Ohledně návrhů svědků paní D. T., nar. X, pana S. a pana S., a neprovedenému výsledku paní W., inspektorát uvádí, že tyto neprovedl, neboť další výslech svědků by byl nadbytečný, a nepřinesl by k merituu věci ničeho nového, inspektorát nesouhlasí s obviněným, resp. zplnomocněným zástupcem, tvrzenými rozpory ve vyjádřeních jednotlivých povinných osob, a je přesvědčen, že výsledky paní D. a pana M. sdělení povinných osob potvrdilo a doplnilo. Tyto důkazy tak společně s dalšími provedenými listinnými důkazy tvoří ucelený důkazní řetězec, který vypovídá o fungování Pracoviště a podává stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Taktéž se inspektorát neztotožňuje s námitkou zplnomocněného zástupce ohledné počtu součinností provedených na Pracovišti. Inspektorát je přesvědčen, že množství provedených součinností je adekvátní nejen velikosti kontroly, ale také s ohledem na provoz pracoviště. Nutno dodat, že při kontrole na místě nevystaly žádné pochybnosti ohledně uzavření pracovněprávních dokladů, když koordinátorka obviněného inspektorátu předložila doklady, potvrdila, že jiné nejsou a popsala i důvod proč; inspektorát tak neměl důvod zatěžovat všechny zjištěné pracovníky sepisováním součinností. Návrhu listinného důkazu, a to náplně práce paní D., inspektorát nevyhověl, neboť paní D. jako svědek zcela jasně a určitě popsala náplň své pracovní činnosti, svými slovy a ze své zkušenosti. Inspektorát je povinen zkoumat skutečný stav věci, výslech svědka prováděl za účelem podání svědectví o skutečném fungování pracoviště. Nadto co přesně má ve své náplni práce paní D. stanovené svým zaměstnavatelem není pro dané řízení podstatné, neboť toto řízení není vedeno se společností PIKA. Nutno podotknout, že výpověď paní D. je souhlasná s ostatními vyjádřeními a listinnými důkazy.“*
48. Z citovaného odůvodnění vyplývá, že správní orgán zamítl důkazní návrhy pro jejich nadbytečnost, kterou dostatečně odůvodnil. Námitka žalobce stran neprovedení jím navrhovaných důkazů je proto také nedůvodná.

V. b) Neuзavření písemných dohod o provedení práce

49. Dále žalobce namítá, že se přestupku dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce nedopustil, neboť se všemi vyjmenovanými zaměstnanci ve výroku I. části 1 prvostupňového rozhodnutí měl uzavřenu dohodu o provedení práce.
50. Dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce platí, že *„[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr tím, že neuзavře písemně pracovní smlouvu, dohodu o provedení práce nebo dohodu o pracovní činnosti.“*
51. Mezi stranami není sporná skutečnost, že žalobce je zaměstnavatelem zaměstnanců uvedených ve výroku I. části 1 prvostupňového rozhodnutí.
52. Ze správního spisu soud zjistil, že koordinátorka žalobce paní L. W. v rámci poskytnutí součinnosti k uzavřeným dohodám uvedla, že *„[k]olegyně mi teď přinesla pracovní smlouvy a dohody o provedení práce, žádné jiné uzavření zatím nejsou, potvrzuji, že u těch lidí u kterých jste na svých seznamech červený je za kroužkované ne, dosud nebyly podepsány žádné smlouvy*

ani dohody, protože nové dohody o provedení práce dávám zaměstnancům podepsat vždy pouze v úterý, dnes je úterý, kdybyste nepřišli na kontrolu tak těm, co jsou dnes na ubytovně (mají volno) bych je dnes dala podepsat do oběda a těm, co dnes pracují ve společnosti Pika, bych je dala podepsat, až by se dnes vrátili z pracovní směny. Tak toto funguje každý turnus, pracovníci nastupují postupně (někdo v neděli nebo pondělí) a dohody o provedení práce jim dávám podepsat vždy v úterý, Ale jsou datované od předchozí neděle vždycky.“ Toto prohlášení pak paní W. potvrdila svým podpisem i na jmenných seznamech, kde je u každého jména zakroužkováno „NE“, tedy že nemá písemně podepsanou žádnou dohodu (viz č. listu 8 kontrolního spisu). Dále ze správního spisu vyplynulo, že pracovníci poskytující součinnost, kteří byli v práci druhý den, všichni shodně vypověděli, že žádnou dohodu podepsanou nemají (viz poskytnutí součinnosti A. Š., M. Ž., J. B., G. S.).

53. Na základě těchto zjištění měl oblastní inspektorát za prokázané, že se žalobce dopustil přestupku dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce. Následně se snažil žalobce tento závěr správního orgánu vyvrátit tvrzením, že pracovní právní doklady písemně uzavřeny byly, k čemuž doložil jednotlivé dohody o provedení práce a čestná prohlášení. K tomu oblastní inspektorát uvedl, že „[i]nspektorát se tak musel zabývat tímto rozporem a zhodnotit, které vyjádření má vyšší vypovídací hodnotu. Vzhledem k tomu, že kontrola je svým charakterem překvapivá neohlášená akce ze strany inspektorátu, pak fyzické osoby, po kterých je při ní vyžadováno vyjádření, nemají prostor pro případné přemýšlení nad následky, které mohou jejich vyjádření mít. Z toho důvodu je logickým předpokladem, že jejich vyjádření odráží skutečnost, když nemají čas na vykonstruování si pro ně (či třetí osobu) příznivějších informací. Také je nutné přihlídnout ke skutečnostem, že všechny povinné osoby se vyjadřovaly nezávisle na sobě, a paní W. byla stanovena koordinátorkou obviněného, které měla uzavírání pracovní právních dokladů na starost. Inspektorát je také nucen poukázat, že vypovídací hodnotu a věrohodnost doložených čestných prohlášení snižuje, že se u všech zaměstnanců jedná o tentýž strojově psaný text (obdobný závěr vyslovil Krajský soud v Plzni sp. zn. 57 A 86/2018, ze dne 24. 9. 2019), a psaná spisovnou slovenštinou, což je v rozporu s dalším tvrzením obviněného, resp. zplnomocněného zástupce, a to, že zjištění pracovníci jsou slovenští občané romské národnosti (resp. původu), kteří nehovoří česky. Také s množstvím osob, které uvedly, že pracovní právní doklad nepodepsaly, vyvstávají pochybnosti, neboť nelze přitakat zplnomocněnému zástupci a obviněnému, že by si tolik osob neuvědomilo, že před několika dny dohodu podepsali. Čestná prohlášení tak nijak věrohodně nezpochybňují skutkovou verzi reality, kterou popsala paní W., a inspektorát jim přisuzuje nižší důkazní hodnotu.“
54. Z uvedeného jasně plyne, že správní orgán prvního stupně vzal v potaz předložené dohody a čestná prohlášení, a také důvod, proč je má za nevěrohodná. Námitka žalobce, že se oblastní inspektorát těmito důkazy vůbec nezabýval nebo že informace uvedené paní W. neposoudil v kontextu těchto důkazů je nedůvodná. Správní orgán prvního stupně tak ve svém odůvodnění srozumitelně „zjevné rozpory“ zdůvodnil a s jeho hodnocením se soud (s výhradou níže uvedeného) ztotožňuje. Nadto krajský soud odkazuje na skutečnost, že odůvodněním reprodukováným v bodě 54. tohoto rozsudku se oblastní inspektorát vyslovil k věrohodnosti jednotlivých důkazů, zejména v kontextu kontrolních zjištění. Tuto skutečnost soud přiměřeně vztahuje i na důvody postupu správních orgánů ohledně výsledků svědků, jak je pojednává v části V. a) tohoto rozsudku.

V. c) Příloha prvostupňového rozhodnutí

55. K výroku o spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. g) prvostupňového rozhodnutí žalobce namítal, že není nijak blíže vysvětlena souvislost přílohy č. 1 rozhodnutí, tedy seznamu pracovníků, jejichž pracovní sílu měl žalobce pronajmout společnosti PIKA, s vytýkaným porušením zákona.
56. Soud souhlasí s žalobcem, že absence odůvodnění znění přílohy prvostupňového rozhodnutí je pochybením správního orgánu, ovšem nejde o takové pochybení, které by mělo za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost tohoto rozhodnutí, jelikož ze správního spisu je zřejmé, že seznam osob v Příloze 1. rozhodnutí oblastního inspektorátu byl vytvořen z denních výkazů za rozhodné období (viz č. listu 58 až 77 kontrolního spisu), což je dále odůvodněno v protokolu o kontrole ze dne 20. 2. 2019, č. j. 35417/9.71/18-7, sp. zn. I9-2018-3410. Nadto soud dodává, že tato příloha nemohla pro žalobce být nijak překvapivá, jelikož byla již přílohou oznámení o zahájení přestupkového řízení ze dne 24. 9. 2019, č. j. 29685/9.30/19-3, sp. zn. S9-2019-496.
57. Námitka nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí z důvodu chybějícího odůvodnění Přílohy 1. tohoto rozhodnutí je proto nedůvodná.

V. d) Zastřené zprostředkování zaměstnání u společnosti PIKA

58. Podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti platí, že „*zastřeným zprostředkováním zaměstnání [se rozumí] činnost právnické osoby nebo fyzické osoby, spočívající v pronájmu pracovní síly jiné právnické osobě nebo fyzické osobě, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b)*“.
59. Zprostředkováním zaměstnání se dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti rozumí „*zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení*“.
60. Ustanovení § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti praví, že „*[p]rávnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se přestupku dopustí tím, že zastřené zprostředkovává zaměstnání podle § 5 písm. g) nebo výkon zastřeného zprostředkování zaměstnání umožní*“.
61. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce se závěry oblastního inspektorátu, aprobevanými žalovaným v napadeném rozhodnutí, že se žalobce dopustil přestupku dle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti. Žalobce namítá, že jeho zaměstnanci pracovali u společnosti PIKA na základě smlouvy o dílo uzavřené mezi společností PIKA a žalobcem, zaměstnanci společnosti PIKA jeho zaměstnancům práci nepřidělovali a ani je nekontrolovali.
62. Z § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti vyplývá, že základním znakem zprostředkování zaměstnání je výkon práce pro osobu odlišnou od formálního zaměstnavatele, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení.
63. Existenci závazkového vztahu mezi žalobcem a společností PIKA žalovaný ani inspektorát nečinili spornou. Od názoru žalobce se lišili se pouze v interpretaci skutečného obsahu tohoto závazku. Spor je pouze o to, zda v rámci výkonu této závislé práce – zjednodušeně řečeno – podléhá řízení práce zaměstnanců žalobci či společnosti PIKA, tj. zda činnost žalobce v prostorách společnosti PIKA je závislou prací pro žalobce, nebo pro společnost PIKA, a žalobce tak fakticky vystupuje pouze jako pracovní agentura zprostředkující zaměstnání, tj. *de facto* pronajímá pracovní sílu.

64. Smlouva o dílo, tak jak je upravena v § 2586 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, představuje velmi flexibilní typ smlouvy umožňující rozmanité vymezení poskytovaného plnění a rozložení vzájemných povinností objednatele a zhotovitele. Zákon navíc přímo upravuje možnost poskytnutí výrobních prostředků objednatelem, umožňuje objednateli ukládat příkazy, obecně pak stanovit i způsob provádění díla.
65. Stěžejní rozdíl mezi smlouvou o dílo a smlouvou o dílo zastírající agenturní zaměstnávání spočívá ve skutečném zachování nezávislosti, samostatnosti a odpovědnosti zhotovitele za dílo jako výsledku činnosti. Při zhotovování díla zhotovitel provádí vymezené dílo na svůj náklad a nebezpečí, vlastními zaměstnanci, případně přes subdodavatele, s potřebnou péčí (z pozice odborníka, specialisty na danou problematiku), pod vlastním vedením a nezávisle.
66. Pro zastřené zprostředkování zaměstnání je naopak typické, že objednatel dle smlouvy o dílo přiděluje zaměstnancům zhotovitele práci, přiděluje jim pracovní úkoly, organizuje je, řídí a vykonanou práci kontroluje.
67. Rozlišení těchto dvou právních vztahů není vždy zcela zřejmé, a je třeba se při posuzování konkrétního vztahu zaměřit komplexně na faktický výkon spolupráce. Indikátory zastřené zprostředkování zaměstnání spočívají zejména ve způsobu vymezení díla, způsobu stanovení jeho ceny, ujednání o předání díla, způsobu provádění díla, kde a v jakém čase je dílo prováděno, kým a za použití jakých prostředků je dílo prováděno, jaká je specializace zhotovitele, délka trvání spolupráce, odlišitelnost kmenových zaměstnanců od zaměstnanců zhotovitele, poskytování pracovních pomůcek, způsob vyplácení mezd, zajištění školení BOZP apod.
68. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
69. Oblastní inspektorát provedl dne 20. 11. 2018 kontrolu podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce v rozsahu § 3 zákona o inspekci práce a § 125 a § 126 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Předmětem kontroly mělo být dodržování pracovněprávních předpisů se zaměřením na informační a evidenční povinnosti při zaměstnávání zaměstnanců ze zahraničí, doklady prokazující existenci pracovněprávního vztahu fyzické osoby, umožnění výkonu nelegální práce a výkonu nelegální práce a zprostředkovávání zaměstnání v souladu se zákonem o zaměstnanosti. Na základě těchto kontrol oblastní inspektorát vyhotovil protokol o kontrole ze dne 20. 2. 2019, č. j. 35417/9.71/18-7, sp. zn. I9-2018-3410. Z jednotlivých záznamů o poskytnutí součinnosti za účelem zjištění stavu věci nezbytného pro dosažení účelu kontroly dle § 8 písm. f) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád) – dále jen „kontrolní řád“ – ze dne 20. 11. 2018 bylo zjištěno, že paní A. Š. uvedla, že pracuje pro žalobce, na pracovišti je druhý den, nemá zatím podepsanou žádnou dohodu – má si práci zkusit a pak uvidí, práci jí přiděluje a kontroluje mistr ze společnosti PIKA, ten rozhoduje o tom, co bude daný den dělat za práci. Dále uvedla, že nemá vyhrazené žádné konkrétní pracoviště. Paní M. Ž. v rámci poskytnutí součinnosti uvedla, že pracuje pro žalobce druhý den, ale ještě nemá podepsanou dohodu, pro žalobce pracovala už roce 2017 a vše funguje pořád stejně, pokyny k práci jí uděluje mistr společnosti PIKA, který její práci také kontroluje, na pracovišti pracuje se zaměstnanci společnosti PIKA, kteří dělají stejnou práci. Pan A. P. v rámci poskytnutí součinnosti uvedl, že pracuje pro žalobce třetí měsíc, rozpis směn vyvěšuje koordinátorka žalobce a konkrétní práci přiděluje a kontroluje mistr společnosti PIKA, každý den dělá jinou práci dle rozpisu od mistra, práci vykonává po celé výrobní hale. Pan J. B. v rámci poskytnutí součinnosti uvedl, že pracuje pro žalobce, v práci je druhý den, práci přiděluje

vedoucí, nemá vyhrazené místo, kde pracuje, dělá stejnou práci jako zaměstnanci společnosti PIKA. Paní G. S. v rámci poskytnutí součinnosti uvedla, že pracuje pro žalobce druhý den, práci jí zadává mistr ze společnosti PIKA, koordinátorka je „asi vede“, pracuje společně se zaměstnanci ze společnosti PIKA a každý den dělá jinou práci.

70. Koordinátorka žalobce, paní W., uvedla, že vždy den předem jí zavolá mistr společnosti PIKA, kolik lidí bude potřebovat na směnu, ona pak vybere pracovníky, kteří půjdou pracovat, vede jim docházku. Pracovníci žalobce většinou dočišťují zeleninu nebo pracují vzadu na sterilizaci, vepředu zase nahazují zeleninu na pás. Někdy se stane, že zaměstnanci žalobce pomáhají s něčím kmenovým zaměstnancům. Nejde poznat, jakou práci vykonali zaměstnanci žalobce, protože se stává, že s dočišťováním zeleniny pomáhají také kmenoví zaměstnanci, a všechna zelenina se dává dohromady. U ostatních činností to také nelze poznat.
71. Dále z protokolu o kontrole soud zjistil, že součinnost poskytli také zaměstnanci společnosti PIKA – paní J. D., L. F., M. P., J. M., J. S. S. a pan M. S.
72. Paní D. mimo jiné uvedla, že pracuje pro společnost PIKA, a to 25 let; pracuje jako obsluha pařáku a sterilantka. Obsluhuje parní loupáč a kontroluje brigádníky – zaměstnance žalobce a dalších subjektů, aby dobře vykonávali svoji práci, je stále s nimi. Pracuje pouze na tomto úseku. Tito zaměstnanci nedělají stejnou práci jako ona, protože nejsou proškoleni. Na její práci dohlíží mistři Ch. a M. Dále uvedla, že na svém pracovišti odpovídá za všechno a za všechny. Pracovníkům na jejím pracovišti přiděluje práci ona. Všichni zaměstnanci užívají pro evidenci pracovní doby „píchačky“, školení BOZP pro nekmenové zaměstnance dělají mistři společnosti PIKA. Všichni dělají dle paní D. všechno a nejde rozeznat, kdo zpracoval jaký produkt.
73. P. F. uvedla, že pracuje pro společnost PIKA 17 let, pracuje na „zavíračce“ – zavírá láhve se zeleninou. Uvedla, že pracovníci žalobce nepracují na strojích, jen výjimečně ti schopnější. Na její práci i práci jiných pracovníků dohlíží mistři společnosti PIKA a hlídky jakosti (rovněž zaměstnanci společnosti PIKA). Práci přidělují všem mistři tzv. „rozkazem“. Zaměstnanci žalobce pracují na stejných směnách a pro evidenci práce také používají „píchačky“. Zahraniční pracovníky zaškolují mistři PIKA. Pracovníci žalobce nejčastěji čistí zeleninu, nemají ale žádná konkrétní pracoviště, pracují všichni společně.
74. Paní P. uvedla, že pracuje pro společnost PIKA sedm let. K pracovníkům žalobce řekla, že dělají pomocné práce, nepracují u strojů, práci všem přidělují a na práci všech dohlíží mistři společnosti PIKA. Nelze poznat, kdo jakou část výrobku zpracoval. Pracovníci žalobce nemají vyhrazený vlastní prostor, k evidenci pracovní doby užívají všichni „píchačky“.
75. Pan M. uvedl, že pracuje pro společnost PIKA asi šest let, nyní jako směnmistr. Chystá denní rozkaz pro zaměstnance společnosti PIKA i pro ty agenturní, aby všichni věděli, co mají dělat. Agenturní zaměstnanci mají dle pana M. proto, že mají málo kmenových zaměstnanců a nestíhala by se výroba. Práci rozděluje mistr každé směny, rozkaz je připraven před každou směnou. Mají 3 směny, takže mají 3 rozkazy za den. Rozkaz vede mistr směny, účastní se ho vždy všichni, zaměstnanci společnosti PIKA i obou agentur (žalobce a společnosti JOBBEES). Na rozkazu jsou i koordinátoři obou agentur, pomáhají svým novým lidem orientovat se na pracovišti. Kdo kam půjde, určuje u společnosti PIKA mistr směny, u agenturních zaměstnanců je to koordinátor. Pozice se střídají, protože jsou

různé výroby. Během směny se agenturní mohou i střídat, pokud tu práci třeba dobře nezvládají. Každý koordinátor má na směně k dispozici ještě pomocného koordinátora. Pomocný koordinátor tu bývá celou směnu. Hlavní nemusí být celou dobu na pracovišti, odchází a zase přichází. Zaměstnanci žalobce můžou dělat stejnou práci jako kmenoví zaměstnanci, ale většinou nedělají, to se děje tehdy, pokud je málo kmenových zaměstnanců k pokrytí prací na strojích. Agenturní dělají přípravu suroviny (dočišťování, násyp), zaměstnanci ze společnosti PIKA jsou u strojů, aby linka mohla jet. Na konci linky můžou stát kmenoví zaměstnanci i agenturní pracovníci. Všechno je dohromady, pracují všichni dohromady na konkrétních místech podle potřeby výroby. Nedá se poznat, které produkty zpracovali zaměstnanci společnosti PIKA, a které pracovníci pracující pro jiný subjekt, jde o produkt vyráběný dohromady. K dohledu na práci zaměstnanců společnosti PIKA a na práci pracovníků pracujících pro jiný subjekt než pro společnost PIKA řekl, že u společnosti PIKA to provádí on jako směnmistr. Směnmistr dohlíží vždy na svoji směnu. U agenturních zaměstnanců vždy jejich koordinátor nebo pomocný koordinátor. U dočišťování mrkve je jeden člověk ze společnosti PIKA, který obsluhuje daný stroj a kontroluje dočišťování. Stejně to funguje i pro kontrolu výsledků práce. Zaškolování u lidí ze společnosti PIKA probíhá jedenkrát ročně na začátku roku, týká se BOZP a PO. U obsluhy strojů školí nové lidi mistři na směnách či směnmistři. Agenturní zaměstnance školí mistři, vždy na začátku každého turnusu, i když na pracovišti pracují opakovaně. Pracovní směny jsou stejné pro kmenové zaměstnance i pro agenturní zaměstnance. Mistři společnosti PIKA stanoví, kolik potřebují lidí zhruba den dopředu podle potřeby výroby a poté se domlouvají s koordinátorem žalobce. K evidenci pracovní doby pan M. řekl, že u pracovníků společnosti PIKA jsou píchačky na vrátnici nebo na dílnách – každý si sám narazí. U agenturních dostane seznam lidí na každou směnu, kontroluje je na začátku směny. Po přestávce je kontroluje taky, jestli náhodou neodešli.

76. Pan S. pracuje pro společnost PIKA od roku 2017 jako vedoucí výroby. Na pracovišti jsou zaměstnanci společnosti PIKA, pak lidé od žalobce a ještě ze společnosti JOBBEES. K přidělování práce jednotlivým pracovníkům uvedl, že je to dáno denním rozkazem, rozkazů je tolik, kolik je ten den směn. Rozkaz se dělá vždy před každou směnou a účastní se ho vždy všichni. Na rozkaz chodí vždy koordinátor. Rozkaz vede mistr, šéf směny, ten řekne, co je potřeba udělat na dané směně. Správně by se rozkazu měli účastnit jen koordinátoři, ale je lepší, když si to poslechnou i běžní zaměstnanci agentur, lépe pak porozumí, co mají dělat. Koordinátoři jednotlivých agentur sami rozhodují o tom, co, kdo a kde konkrétně bude dělat. Jejich lidé na stejné pozici během směny nevydrží, musí se střídat. O tom také rozhodují koordinátoři jednotlivých agentur. Pracovníci pracující pro jiný subjekt než pro společnost PIKA nedělají stejnou práci jako zaměstnanci společnosti PIKA, neobsluhují stroje. Agenturní zaměstnanci dělají přípravné pomocné práce – čistí zeleninu, skládají, provádějí jednoduché manipulační práce. Jsou na začátku a na konci výrobní linky. Na začátku čistí zeleninu, na konci skládají hotové výrobky. Pracovníci pracující pro jiný subjekt než pro společnost PIKA v podstatě mají vyhrazeno nějaké konkrétní pracoviště, ve „špinavé zóně“. Je to začátek a konec výrobní linky. Které produkty zpracovali zaměstnanci společnosti PIKA, a které pracovníci pracující pro jiný subjekt než pro společnost PIKA, nelze poznat, výrobek je společný. Je to jedna výrobní linka, rozlišení není ani možné. Suroviny čistí vždy jen agenturní pracovníci a také je skládají na paletu (např. ze sterilizátorů a pasteru), skládají sklenice jako polotovar nebo etiketují. Na zaměstnance společnosti PIKA dohlíží vždy mistr a hlídka jakosti. Na agenturní dohlíží vždy primárně jejich koordinátoři, pak ještě hlídka jakosti ze společnosti

PIKA a mistr společnosti PIKA. Tak také probíhá kontrola výsledků práce. Lidé ze společnosti PIKA se školí vždy při nástupu do zaměstnání (ať už pro obsluhu strojů, tak BOZP a PO). Pak už chodí jen na periodická školení. Agenturní zaměstnanci jsou školeni primárně jejich agenturou – ať už pro obsluhu strojů, tak z BOZP a PO. Pro jistotu (společnosti PIKA) jsou agenturní zaměstnanci školeni vždy na začátku každého turnusu. Přidělování konkrétních pracovníků probíhá tak, že mistr společnosti PIKA řekne, kolik potřebuje lidí, a pak je na žalobci, jak poskládá směnu. Na každou směnu mají mistři seznam zaměstnanců žalobce, dle kterého mohou zkontrolovat docházku.

77. Pan S., ředitel a prokurista společnosti PIKA, uvedl, že zaměstnanci žalobce pracují na pracovišti společnosti PIKA, protože ta nemá dostatek vlastních pracovníků. S žalobcem má společnost PIKA uzavřenou rámcovou smlouvu o dílo. Na základě této smlouvy objednáva společnost PIKA služby, hlavně čištění zeleniny. Zaměstnanci žalobce nedělají stejnou práci jako kmenoví zaměstnanci, kteří obsluhují stroje. Zaměstnanci žalobce čistí hlavně zeleninu, když jich přijde málo, čistí zeleninu i kmenoví zaměstnanci. Práci a její výsledky kontrolují u všech pracovníků mistři společnosti PIKA. Také uvedl, že práce kmenovým zaměstnancům je přidělována mistry, zaměstnanci žalobce mají své koordinátory.
78. Dále soud zjistil, že součástí správního spisu je rámcová smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností PIKA dne 25. 5. 2018. Předmětem rámcové smlouvy je *„úprava práv a povinností, za kterých bude dodavatel pro odběratele dodávat výrobní služby a zhotovovat zboží ze skupiny sterilované a konzervované zeleniny dle sortimentu odběratele, vč. jeho balení, etiketace a expedice.“*
79. Na základě těchto skutečností dospěl oblastní inspektorát ke kontrolnímu zjištění, že žalobce zprostředkoval svým zaměstnancům zaměstnání ve společnosti PIKA dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti.
80. V souladu se závěry kontrolního zjištění pak správní orgán prvního stupně rozhodl v řízení o spáchání přestupku žalobcem, s čímž se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně definoval pojem agenturní zaměstnávání, a dále zhodnotil, zda činnost žalobce v nyní projednávané věci mohla být agenturním zaměstnáváním, poskytováním jiných služeb (outsourcingu) či poskytováním plnění ze smlouvy o dílo. Oblastní inspektorát nejprve shledal, že plnění žalobce nemohlo být plněním ze smlouvy o dílo, neboť v případě takové smlouvy musí mít výsledek povahové vlastnosti, dle kterých je možno určit, co bylo na základě této smlouvy zhotoveno, v jakém termínu, jakosti, aby bylo možno určit případnou odpovědnost za vady díla, a dále kdo za plnění díla odpovídá. O dílo se pak dle správního orgánu prvního stupně nemohlo jednat, neboť objednávky společnosti PIKA nespecifikovaly konkrétní dílo, ale činnosti, které měli zaměstnanci žalobce vykonávat za určenou cenu, a počet těchto zaměstnanců. Z takto vymezeného plnění ze strany žalobce nelze poznat, za které zhotovené dílo měl žalobce nést odpovědnost, což odpovídá i zjištěným skutečnostem, že zaměstnanci žalobce byli zjištěni na společném pracovišti s kmenovými zaměstnanci společnosti PIKA při společném výkonu práce. Prováděná činnost všech pracovníků na sebe při výrobním procesu bezprostředně navazovala a v závěru vznikl finální výrobek, za který nesla odpovědnost výhradně společnost PIKA. S ohledem na tyto skutečnosti správní orgán prvního stupně uzavřel, že nemá důvodné pochybnosti o tom, že žalobce vystupoval jako agentura práce, dodával své pracovníky

společnosti PIKA, resp. najímal pracovníky za tím účelem, aby *de facto* zajišťovali provoz pracoviště společnosti PIKA.

81. Krajský soud se na základě výše zjištěných skutečností neztotožňuje s námitkou žalobce, v níž zpochybňuje správnost právní kvalifikace činnosti žalobce ze strany správních orgánů, vycházející ze skutkového stavu zjištěného v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně. Soud má za to, že byly naplněny znaky zprostředkování zaměstnání – pracovníci žalobce vykonávali práci pro osobu odlišnou od formálního zaměstnavatele (žalobce), která práci přiděluje a dohlíží na její provedení. Z provedených výpovědí v rámci poskytnutí součinnosti při kontrole vyplývá, že práce byla zaměstnancům žalobce přidělována, určována buď přímo zaměstnanci společnosti PIKA (viz součinnost paní Š., Ž., pana P., pana B., paní S., paní D. a paní F.) nebo zprostředkovaně přes zaměstnankyni žalobce paní L. W. (viz součinnost paní W., pana M., pana S., i pana S.). Ačkoliv žalobce namítá, že práce jeho zaměstnanců byla řízena výhradně pokyny jeho koordinátorů, tak přímo z poskytnuté součinnosti paní W. vyplynulo, že den předem přijímá pokyny od mistrů ze společnosti PIKA, a pak rozřazuje zaměstnance žalobce na pracoviště. Pracovníci jsou tak řízení nepřímou, zprostředkovanou, přes koordinátorku mistry společnosti PIKA.
82. Kontrola činnosti zaměstnanců žalobce taktéž z logiky věci nemohla probíhat zaměstnanci žalobce. Z poskytnutých součinností jasně vyplývá, že zaměstnanci žalobce pracovali na stejných výrobních linkách s kmenovými zaměstnanci. Ačkoliv pracovníci žalobce vykonávali povětšinou jinou práci než kmenoví zaměstnanci, tak na sebe tyto činnosti bezprostředně navazovaly. Z poskytnutých součinností plyne, že zaměstnanci žalobce např. nahazovali zeleninu na pás, poté byla zpracována stroji, které obsluhují kmenoví zaměstnanci, a na konci linky byl výrobek skládán do lahví opět zaměstnanci žalobce. To znamená, že zaměstnanci žalobce vytvářeli jen článek výrobního procesu, který není oddělitelný od zbytku procesu, tedy ani nijak kontrolovatelný. Tomu dále odpovídá i vyjádření paní W., že se stává, že zeleninu dočišťují i kmenoví zaměstnanci.
83. Soud dodává, že učiněné výpovědi v rámci poskytnutých součinností si v celkovém kontextu nijak neodporují a nelze říci, že by správní orgány účelově braly v potaz jen některé části těchto výpovědí. Naopak žalobce pro sestavení tabulky, která je součástí žaloby, a měla zpochybnit jednotlivá tvrzení, účelově vybral jen některé části poskytnutých součinností.
84. Ani skutečnost, že někteří pracovníci žalobce byli na pracovišti teprve druhý den, nijak nesnižuje jejich schopnost vypovídat o tom, jak činnost na pracovišti funguje. Navíc paní M. Ž. uvedla, že u žalobce pracovala již v roce 2017, a že se věci mají stále stejně.
85. O začlenění zaměstnanců žalobce do výrobního procesu společnosti PIKA vypovídají i taková zjištění, jako jsou totožné směny všech pracovníků, totožná evidence pracovní doby pomocí „píchaček“ (všichni zaměstnanci žalobce, kteří poskytli součinnost, uvedli, že používají „píchačky“) či školení BOZP poskytované mistry společnosti PIKA. Ačkoliv měl žalobce uzavřenou nájemní smlouvu na části pracovní plochy, jeho zaměstnanci byli odlišeni od kmenových zaměstnanců jinou barvou pracovních čepic a na pracovišti působila koordinátorka, zaměstnankyně žalobce, jako nadřízená pracovníků žalobce, je soud toho názoru, že těmito opatřeními se žalobce pouze pokoušel zastrít pravou podstatu jeho činnosti u společnosti PIKA, o které soudu nevznikají žádné důvodné pochybnosti.

86. Jak soud popsal výše, tak všechny výpovědi učiněné v rámci poskytnutí součinnosti spolu s listinnými důkazy a zjištěními učiněnými v rámci kontroly na pracovišti komplexně vypovídají o tom, že činnost žalobce nelze mít za zhotovování díla, ale za pronájem pracovní síly. Námitka žalobce, že nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností a že došlo k účelovému hodnocení důkazů, je také nedůvodná.
87. Výše popsané skutkové okolnosti tak soud považuje za obdobné jako v případě rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2019, č. j. 62 Ad 3/2017-65, který se rovněž týkal problematiky zastřené agenturního zaměstnávání; soud v odkazovaném rozsudku obdobně jako nyní dospěl k závěru o společném výkonu práce „agenturních“ zaměstnanců se zaměstnanci třetího subjektu, práce dle směn a pokynů mistrů tohoto třetího subjektu, poskytování spíše určeného počtu pracovníků než konkrétního díla apod. (srov. zejména body 29., 30., 32. a 33. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2019, č. j. 62 Ad 3/2017-65). Pokud jde o společenskou nebezpečnost takového jednání, ta již byla správními soudy rovněž řešena (viz např. bod 35. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2019, č. j. 62 Ad 3/2017-65, na který soud v tomto smyslu nyní odkazuje).

V. e) Zastřené zprostředkování zaměstnání u společnosti Conec

88. K výroku I. odst. 2 písmeno B prvostupňového rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z nezákonného pronájmu pracovní síly, zaměstnankyně L. B., společnosti Conec, namítá žalobce, že v řízení nebylo zjištěno nic, co by takové provinění prokazovalo.
89. Ze správního spisu soud zjistil následující:
90. Dne 9. 4. 2019 zahájil oblastní inspektorát práce s žalobcem, na pracovišti společnosti Conec s.r.o., na adrese Loučka 137, 763 25 Loučka, kontrolu dle § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu § 3 zákona o inspekci práce, jejímž předmětem bylo dodržování pracovněprávních předpisů dle § 3 odst. 1 zákona o inspekci práce, se zaměřením zejména na povinnosti na úseku agenturního zaměstnávání, povinnosti na úseku náhrad a povinnosti na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr; dále dle § 125 v rozsahu § 126 odst. 1 zákona o zaměstnanosti bylo předmětem kontroly dodržování pracovněprávních předpisů dle § 126 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, se zaměřením zejména na kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu fyzické osoby, umožnění výkonu nelegální práce a výkon nelegální práce a informační a evidenční povinnosti při zaměstnávání zaměstnanců ze zahraničí.
91. Na základě těchto kontrol oblastní inspektorát vyhotovil protokol o kontrole ze dne 11. 12. 2019, č. j. 12381/9.72/19-38, sp. zn. I9-2019-1061. Z jednotlivých záznamů o poskytnutí součinnosti za účelem zjištění stavu věci nezbytného pro dosažení účelu kontroly dle § 8 písm. f) kontrolního řádu ze dne 9. 4. 2019 bylo zjištěno, že součinnost poskytl pan M. V., paní L. M., paní E. T. a pan K.
92. Pan M. V. v rámci poskytnutí součinnosti uvedl, že pracuje pro společnost Conec jako vedoucí mistr, zadává a kontroluje práci ostatním podřízeným (pracují pod ním všichni na pracovištích Z10 – Z18). Na pracovištích pracují společně se zaměstnanci z agentur práce, včetně žalobce. Všichni pracovníci vykonávají stejný druh práce, všichni jsou podřízeni vedoucímu výroby panu B., jemu (panu V.) a mistrům. Úkoly jim přiděluje pan V., nebo mistři, stejné je to i s kontrolou práce. Všichni zaměstnanci chodí na stejné směny a k evidenci používají elektronické čipy. S BOZP seznamuje všechny pracovníky (kmenové i agenturní) pan V. nebo některý z mistrů.

93. Paní M. v rámci poskytnutí součinnosti uvedla, že pracuje pro společnost Conec, na pracovišti pracuje se dvěma kolegy ukrajinské národnosti a dvěma Slováky – panem L. a paní P. Tito pracovníci jsou podřízeni paní B. (nadřízená paní M.) a dále paní M. a kolegyni z druhé směny.
94. Paní T. v rámci poskytnutí součinnosti uvedla, že pracuje pro společnost Conec jako pracovnice sekretariátu. Uvedla, že evidence práce je u všech zaměstnanců vedena elektronickým čipovým systémem. Všichni pracovníci dělají pomocné práce při montáži konektorů.
95. Pan L. K., jednatel společnosti Conec, v rámci poskytnutí součinnosti uvedl, že činnost společnost Conec zajišťuje prostřednictvím kmenových zaměstnanců, agenturních zaměstnanců na základě dočasného přidělení a také prostřednictvím smluvních vztahů s kooperačními partnery na základě smlouvy o dílo. S žalobcem spolupracovala společnost Conec v období od 1. 7. 2018 do 1. 3. 2019 na základě rámcové smlouvy o dílo ze dne 13. 11. 2014. Spolupráce probíhala na základě dílčích smluv o dílo, což jsou vlastně měsíční objednávky na dílo. Od 4. 3. 2019 jejich spolupráce probíhá na základě rámcové dohody o dočasném přidělení zaměstnanců agentury práce ze dne 30. 1. 2019. Pracovníci zajištění smluvní partnery na základě smlouvy o dílo vykonávají plnění dodávek za základě objednávek společnosti Conec, které akceptoval zhotovitel. Tito pracovníci se podíleli na konkrétních činnostech, jejichž výsledkem byl výsledný produkt – konektor. Žádní zaměstnanci (ať už agenturní, nebo smluvních partnerů na základě smluv o dílo) nejsou nijak odlišeni od kmenových zaměstnanců. Zadávání úkolů pracovníkům žalobce je zajišťováno předáky žalobce, kteří jsou pravidelně na pracovišti. Ke změně, kterou přinesla změna smluvního vztahu, pan K. uvedl, že teď může pracovníky žalobce přidělovat na složitější práce. Všichni pracovníci pracují na stejných směnách. Předáci smluvních partnerů (žalobce) předávají práci vedoucímu společnosti Conec v rámci předávacího protokolu.
96. Dále soud zjistil, že součástí správního spisu je rámcová smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností Conec dne 13. 11. 2014. Předmětem rámcové smlouvy je *„úprava práv a povinností, za kterých bude dodavatel pro odběratele provádět výrobní služby dle potřeby a objednávek odběratele, spočívající v provádění výrobních kompletizačních činností, manipulačních a balících činnostech souvisejících s předmětem podnikání odběratele či na něj navazujících.“* Dále je uvedeno, že výrobní služby spočívají zejména v montáži konektorů a jejich krimpování, obštrikování kontaktů, kontrola zboží a skládání zboží do přepravek. Dále jsou součástí spisu jednotlivé měsíční objednávky, které jsou vystaveny na dodávku kompletizace kabelových konektorů včetně jejich montáže, krimpování, zabalení a skládání (s uvedením rozsahu množství kusů a přepočítaných normohodin).
97. Dále ze správního spisu plyne, že dne 30. 1. 2019 žalobce se společností Conec uzavřeli rámcovou dohodu o dočasném přidělení zaměstnanců agentury práce, a na základě této smlouvy žalobce ode dne 4. 3. 2019 společností Conec zprostředkoval své zaměstnance jako agentura práce, a to na požadovanou profesi *„Montážní dělníci elektrických a energetických zařízení“*. V Objednávce na dočasné přidělení zaměstnanců agentury práce 01_2019 ze dne 30. 1. 2019 je pak uvedeno, že náplní této profese je montáž a kompletace kabelových svazků a elektromechanických součástí včetně jejich balení a přípravy k expedici. Součástí spisu je také pracovní smlouva paní L. B. a její dodatky (č. l. 142 až 150 kontrolního spisu), pokyn k dočasnému výkonu práce u uživatele (č. l. 152 kontrolního

spisu), docházka paní B. za období leden až květen 2019 (č. l. 154 až 157 kontrolního spisu), výplatní listky za měsíc leden až květen 2019 (č. l. 158 až 162 kontrolního spisu).

98. Na základě těchto skutečností dospěl oblastní inspektorát ke kontrolnímu zjištění, že žalobce zprostředkoval svým zaměstnancům zaměstnání ve společnosti Conec dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti.
99. V souladu se závěry kontrolního zjištění pak správní orgán prvního stupně rozhodl v řízení o spáchání přestupku žalobcem, s čímž se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že „[o]bviněný i jednatel společnosti Conec uváděli, že tyto dvě formy spolupráce se od sebe zásadně odlišovaly, kdy do 28. 2. 2019 byly vyhotovovány každý měsíc objednávky na plnění díla, předávací protokoly, podklad pro fakturaci a vystavována faktura, a dílo mělo být plněno jménem obviněného na jeho odpovědnost, přičemž od března 2019 se mělo jednat o ‚novou‘ formu spolupráce, kdy byla dne 30. 1. 2019 vyhotovena objednávka na dočasné přidělení zaměstnanců agentury práce 01_2019 a následně každý měsíc (od března 2019) opět vystavován podklad pro fakturaci a faktura za dodávku pracovních sil. Již porovnáním konkrétní náplně práce, která měla být jednak prováděna jako poskytnutí služby a poté zaměstnanci obviněného jako agenturními pracovníky, je zcela zřejmé, že se jedná o zásadně totožnou činnost. Uvedené potvrzují i povinné osoby při poskytnutí součinnosti, a to pan V. (vedoucí mistr společnosti Conec), který se vyjadřoval jak ke kmenovým zaměstnancům společnosti Conec, tak k pracovníkům třetích subjektů (kdy do této skupiny spadali do 28. 2. 2019 také pracovníci obviněného) a k pracovníkům agentur práce, kdy tyto pracovníky obecně společně označil jako ‚zaměstnance agentur práce‘ (s rozčleněním podle národností k jednotlivým subjektům). Pan V. potvrdil, že všichni pracovníci bez rozdílu vykonávají stejný druh práce a všichni jsou podřízeni vedoucímu výroby panu B., panu V. a mistrům; úkoly jim přiděluje pan V. nebo mistři a stejné to je i s kontrolou práce. Rovněž také doplnil, že pro všechny zaměstnance jsou směny stejné (mají ranní a odpolední směny) a každý zaměstnanec má svůj elektronický čip. Shodné informace uvedla také paní T., která má na starost fakturaci a personalistiku, když tato sdělila, že všichni pracovníci dělají pomocné práce při montáži konektorů. Nadto pan K., jednatel společnosti Conec, při poskytnutí součinnosti dne 30. 4. 2019 sdělil, že žádní pracovníci na pracovišti nejsou nijak odlišeni od ostatních, ať už kmenových, agenturních nebo pracovníků smluvních partnerů na základě smlouvy o dílo, a rozvržení směn je společností Conec dané pro všechny pracovníky na pracovišti, přičemž všem pracovníkům je vydáván elektronický čip. K dané změně smluvního vztahu mezi společností Conec a obviněným pan K. sdělil, že touto změnou můžou dané zaměstnance přidělovat na složitější (kvalifikovanější) práce, které vykonávají i jejich kmenoví zaměstnanci. Důvodem je i překládání náročnější práce na pracoviště společnosti Conec z mateřské firmy z Německa, kdy potřebují vykonávat sofistikovanější práci na nových výrobcích. A dále uvedl, že pracovníci zajištění smluvními Partnery na základě smlouvy o dílo se podíleli na všech konkrétních činnostech, jejichž výsledkem byl výsledný produkt - konektor. Agenturní zaměstnanci jsou po zaškolení přidělováni.“
100. Krajský soud se na základě výše zjištěných skutečností ztotožňuje s hodnocením správního orgánu prvního stupně. Soud má za to, že byly naplněny znaky zprostředkování zaměstnání – pracovníci žalobce vykonávali práci pro osobu odlišnou od formálního zaměstnavatele (žalobce), která práci přiděluje a dohlíží na její provedení. Z provedených výpovědí v rámci poskytnutí součinnosti při kontrole a listinných důkazů vyplývá, že práce byla zaměstnancům žalobce přidělována a určována přímo zaměstnanci společnosti

Conec (viz výpověď pana V.) a nijak se nelišila od práce prováděné jinými pracovníky. Rámcová smlouva jakož i jednotlivé měsíční objednávky jsou i v tomto případě koncipovány natolik obecně, aby na jejich základě mohla být prováděna jakákoliv činnost související s výrobním procesem společnosti Conec.

101. I když rámcová smlouva o dílo umožňuje společnosti Conec kontrolovat vyráběné produkty, ve spojení s udělováním pokynů mistry společnosti Conec, společnou evidencí práce a neodlišitelností jednotlivých pracovníků nevznikají přílišné pochybnosti o tom, že žalobce se pokoušel pouze zastříti pravou povahu jeho činnosti u společnosti Conec.
102. Soud musí však konstatovat, že postup oblastního inspektorátu spočívající v absenci výsledku jakéhokoliv pracovníka žalobce je přinejmenším nevhodný. Ovšem jak soud popsal výše, tak všechny výpovědi učiněné v rámci poskytnutí součinnosti spolu s listinnými důkazy a zjištěními učiněnými v rámci kontroly na pracovišti, komplexně vypovídají o tom, že činnost žalobce nelze mít za zhotovování díla, ale za pronájem pracovní síly.
103. Námitka žalobce týkající se neprokázání faktického stavu bez důvodných pochybností je proto nedůvodná.
104. Soud nemůže souhlasit ani s námitkou, že všechny kontrolou zjištěné informace se vztahují pouze k aktuálnímu stavu, tedy stavu, kdy žalobce u společnosti Conec již působí jako agentura práce. Z provedených důkazů právě vyplývá, že se činnost žalobce u společnosti Conec nijak nezměnila, což tedy také svědčí o tom, že nikdy skutečně nešlo o zhotovování díla žalobcem pro společnost Conec, ale pouze o pronájem pracovní síly.
105. I zde, podobně jako v případě bodu 88. tohoto rozsudku, soud přiměřeně odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2019, č. j. 62 Ad 3/2017-65.

V. f) Nenaplnění materiální stránky přestupku dle 33a odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce

106. K výroku I. odst. 3 prvostupňového rozhodnutí žalobce namítl, že v odvolání uvedl, že si je vytýkaných formálních nesrovnalostí v dokumentech vědom a ihned po jejich zjištění v rámci kontroly zjednal nápravu. V řízení se však neprokázalo, že by zjištěnými nesrovnalostmi došlo k faktickému zásahu do sféry vlivu nebo práv dotčených pracovníků žalobce, což žalobce prokázal předložením mzdových listů dotčených pracovníků (které jsou součástí spisu). Žalobce tedy v odvolání namítal, že nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, s čímž se však žalovaný neztotožnil, avšak tento svůj závěr zdůvodnil pouze odkazem na příslušnou část rozhodnutí oblastního inspektorátu, což žalobce pokládá na nedostatečné odůvodnění vedoucí k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
107. Stran námítky nenaplnění materiální stránky přestupku soud konstatuje, že společenská škodlivost je zpravidla dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku, což potvrzuje také konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu (k tomu viz rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publikovaný pod č. 2011/2010 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28). To znamená, že materiální stránkou přestupku má smysl se blíže zabývat zejména v hraničních případech, jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. Přitom platí, že čím vyšší je typová společenská škodlivost určitého přestupku, tím výjimečnější musí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky

natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek (srov. k tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23, bod [16]).

108. Oblastní inspektorát se společenskou škodlivostí daného přestupku vypořádal dostatečně na str. 50 svého rozhodnutí, kde uvedl, že „[c]o se týká společenské škodlivosti jednání obviněného, jako materiální stránky přestupku, pak tato byla rovněž naplněna, neboť nedodržení náležitostí u písemného pokynu k dočasnému přidělení zaměstnance k výkonu práce u uživatele svých zaměstnanců obrožuje jejich právní jistotu, v tomto konkrétním případě zejména jistotu v pracovních podmínkách, tedy že jejich práce bude probíhat minimálně ve stejných pracovních podmínkách jako v případě zaměstnanců společnosti Conec s nárokem na dovolenou v délce 25 dní za rok (či její poměrnou část podle odpracované doby u uživatele), a také povědomí o všech možnostech jednostranného prohlášení o ukončení výkonu práce před uplynutím doby dočasného přidělení. Zákonem stanovené náležitosti písemného pokynu vycházejí z Úmluvy č. 181 Mezinárodní organizace práce o soukromých agenturách práce a také ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady 5.2008/104/ES, o agenturním zaměstnávání, a to zejména z důvodu ochrany těchto dočasně přidělovaných zaměstnanců, neboť tito vykonávají práci nikoli u svého právního zaměstnavatele, tj. agentury práce, u níž zaměstnancům vznikají právní nároky dle zákoníku práce, ale u zaměstnavatele ekonomického, kterým je uživatel, kdy tato práce přidělených zaměstnanců je vykonávána na jeho odpovědnost a na jeho náklady. Nesjednáním všech zákonných náležitostí v písemných pokynech (či jejich chybném uvedení) se dočasně přidělení zaměstnanci ocitají v nejistém postavení v oblasti výkonu práce a spravedlivých pracovních a mzdových podmínek. Při individualizaci společenské škodlivosti inspektorát musel posoudit fakt, že toto porušení zákona bylo shledáno u všech 13 agenturních zaměstnanců obviněného. Jednalo se tak o systémové pochybení obviněného, které však dle svého vyjádření ze dne 5. 6. 2020 již napravit.“.
109. Z uvedeného má soud za to, že se správní orgán prvního stupně dostatečně odůvodnil naplnění materiální stránky přestupku (obecně i v konkrétním případě) žalobce dle 33a odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce. Námitka, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s materiální stránkou tohoto přestupku, což má dle žalobce způsobovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí, je proto také nedůvodná. Soud dodává, že následná náprava vytýkaného pochybení nemá vliv na závěry o spáchání daného přestupku, může být však reflektována ve výši ukládané sankce.

V. g) Výše uloženého správního trestu

110. Soud dále hodnotil, zda uložená pokuta není zjevně nepřiměřená, což by byl důvod pro moderaci uložené sankce.
111. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jimž správní orgán uložil správní trest za přestupek, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
112. Moderační oprávnění podle § 78 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k návrhu žalobce buď snížit uložený trest, nebo od něj

upustit. Soud však takto může učinit jediné v případě, kdy jde o postih zjevně nepřiměřený, neboť smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, kdy sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, publikovaný pod č. 2672/2012 Sb. NSS).

113. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 6 500 000 Kč za přestupky podle dle § 25 odst. 1 písm. b) a § 33a odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce a dle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti. Oblastní inspektorát se podrobně věnoval zákonným kritériím relevantním pro stanovení uložené pokuty na s. 48 až 55 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný pak v napadeném rozhodnutí na s. 13 až 15. Správní orgán prvního stupně určil výměru pokuty s přihlédnutím k tomu, že jednáním či opomenutím byla naplněna skutková podstata více přestupků, což obvykle zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání a projevuje se přísnější sankcí. Zde přezkoumatelným způsobem odůvodnil způsob spáchání přestupku, jeho okolnosti i celkovou závažnost. Z rozhodnutí je tedy zřejmá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění. Správní orgány se zabývaly závažností přestupku na základě kritérií obsažených v § 37 a § 38 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, kterými jsou způsob spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán. V důvodech rozhodnutí podrobně vyložily, jaká konkrétní kritéria byla vzata v úvahu, jaký mají vliv na význam deliktu (přítěžující a polehčující okolnosti) a věnovaly se i majetkovým poměrům žalobce (jak deklarovaným žalobcem, tak zjištěným z veřejně dostupných rejstříků).
114. Co se týče překročení meze správního uvážení, tedy jakési povolené volné úvahy (diskrečního oprávnění) správního orgánu, soud přezkoumává pouze to, zda tato úvaha nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem. Není totiž v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a nahradil správní uvážení správního orgánu uvážením soudcovským a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, publikovaný pod č. 2671/2012 Sb. NSS).
115. Ve vztahu ke stanovení pokuty v projednávaném případě zákonodárce postihoval delikt ní jednání spočívající ve spáchání nejzávažnějšího přestupku dle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti pokutou až do výše 10 000 000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 6 500 000 Kč. Vyměřená sankce tedy tvoří 65 % z její maximální možné výše a dle soudu nelze hovořit o excesivním způsobu správního trestání, a to zejména vzhledem k rozsahu spáchaného přestupku (u celkem 350 zaměstnanců u společnosti PIKA a jedné zaměstnankyně u společnosti Conec). Správní orgány výši uložené sankce dostatečným způsobem odůvodnily, přičemž vzaly v potaz veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce (zde postačí na odůvodnění jejich rozhodnutí odkázat). Je proto zřejmé, že v zákonem stanoveném rozmezí se správní orgán prvního stupně pohyboval a meze správního uvážení ohledně výše uložené pokuty nepřekročil, naopak uložil pokutu za jeden z nejprísneji trestaný přestupek dle zákona o zaměstnanosti a jako takovou ji nelze považovat za zjevně nepřiměřenou (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2014, č. j. 6 As 148/2014-30).

116. V souladu s judikaturou se správní orgány zabývaly osobními a majetkovými poměry žalobce s ohledem na to, zda by pokuta mohla mít likvidační charakter. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Na základě předložených dokladů a dalších podkladů provedly správní orgány podrobnou analýzu finanční situace žalobce a dospěly k závěru, že uložená pokuta pro žalobce likvidační není, jelikož nemůže ohrozit celkovou likviditu společnosti, s čímž se soud ztotožnil. Potenciální likvidační charakter pokuty byl správním orgánem zmírněn prodloužením splatnosti na 90 dnů, žalovaným byl žalobce obeznámen o možnosti požádat o úhradu pokuty ve splátkách (viz s. 15 napadeného rozhodnutí). Usnesením krajského soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 29 A 2/2021-41, byl správní žalobě žalobce přiznán odkladný účinek, což dále také zmírnilo potencionální citelnost zásahu do majetkové sféry žalobce uložením sankce za přestupky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 250/2014-35, bod [37]).
117. Podmínky pro moderaci sankce tak v daném případě splněny nebyly. Námitka nepřiměřené výše uložené pokuty v návaznosti na výše uvedené také není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

118. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
119. Soud přitom dodává, že i přes tento závěr nemůže postupy a podobu rozhodnutí správních orgánů zcela aprobovat, byť se domnívá, že se nejednalo o pochybení, která by měla vliv na zákonnost napadeného či prvostupňového rozhodnutí (u některých aspektů dané věci se však dle názoru soudu již jednalo z hlediska zákonnosti až o hraniční jevy). Minimálně žalovaný se mohl podrobněji vyjádřit k námitkám žalobce, tedy těm obsaženým v odvolání. S ohledem na podobnost námitek proti kontrolnímu zjištění a námitek odvolacích lze sice do jisté míry akceptovat poněkud paušalizující odkaz žalovaného na „*stranu třicátou pátou až padesátou*“ prvostupňového rozhodnutí, na druhou stranu však lze chápat i žalobce, že se proti takovému vypořádání svých námitek ohrazuje. S tím je pak spojeno, že se žalovaný s některými dílčími námitkami vůbec nevypořádával. Krajský soud sice netvrdí, že by žalovaného stíhala povinnost se detailně vyslovit ke každé takové dílčí námitce, avšak přinejmenším „nedobře“ působí, pakliže žalobce odkáže na nesmyslnost některých formulací obsažených v rozhodnutí oblastního inspektorátu [znalost zaměstnanců češtiny či spisovné slovenštiny (srov. bod 54. tohoto rozsudku), tvrzení o uložení pokuty na spodní hranici] a žalovaný se k tomu nijak nevysloví. Ke zrušení napadeného rozhodnutí tak soud nepřistoupil toliko s ohledem na to, že zde zmíněné (popř. další) – a podrobně nevypořádané – námitky nepovažuje za nosné, resp. za klíčové nepovažuje závěry oblastního inspektorátu, které s nimi souvisejí: tvrzení o znalostech slovenštiny či češtiny jsou zjevný logický lapsus, který však nenarušuje jinak akceptovatelnou zjištěnou skutkovou verzi případu; formulace o spodní hranici pokuty pak zřejmě vyplývá z nepečlivého kopírování dřívějších rozhodnutí (to se ostatně týká i problematiky shora rozebíraného usnesení o opravě zřejmých nesprávností), opět však nenarušuje přijatelnou podobu zbytkové argumentace obvodního inspektorátu (která, jak již bylo řečeno, tvoří určitou jednotu s napadeným rozhodnutím) Vypořádání i dalších žalobcových námitek přitom lze považovat za alespoň implicitní, byť podrobnější oponenturu by si zřejmě zaslouhovala rovněž např. i detailní argumentace žalobce o

rozporech ve výpovědích svědků. Za takového stavu je dán zřejmý prostor pro žalobce, aby rozhodnutí správních orgánů napadal.

120. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
121. Na okraj soud dodává, že věc projednal přednostně ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s., neboť případ právně a skutkově úzce souvisel s žalobcovou věcí projednávanou u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Ad 22/2019, kterou Krajský soud v Brně v „řádném“ pořadí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. října 2021

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

B. K.